

nærmere, det er Noget, der i mine Tanker egentlig ligger udenfor selve Spørgsmaalet; jeg skal dertil kun bemærke, at den Virksomhed, der er gaaet i denne Retning, er betydningsløs. Det nu foreliggende Lovforslag er i mine Tanker kommet til et langt mere praktisk og rigtigt Resultat, idet det aldeles har opgivet Tanken om slike Indblandinger, Indførsel af fremmed Blod og fremmed Race, og i sin Hovedtanke gaaer ud paa med det Materiale, som for Diebliffet haves eller kan tilveiebringes her i Landet, at fortsætte Stutteriet. Efter de Erfaringer, vore Dyrstuer have givet os, tror jeg at turde gjøre gjældende, navnlig vistnok for Dernes og især for Sjællands Vedkommende — men for Sjællands Vedkommende ogsaa meget bestemt —, at Virkningen af det frederiksborgske Stutteri, saavel fra ældre Tid som fra den nyere Tid, ikke har været betydningsløs, men tværtimod har givet sig tilkjende i en meget stærk Grad ved Dyrstuerne. Det vil maaskee ikke være uden Interesse for de Herrer at faae Oplysning om, at af de ældre Hingste, som i 1864—65 bleve belønneede ved Amtsstuerne, og som udgjorde et Antal af 40, var over Halvdelen af mere eller mindre frederiksborgskt Blod. Ganste vist var dette mere eller mindre frederiksborgskt Blod enten blandet med fremmed Blod eller med vor Landrace, men det var dog Heste, der ikke blot havde Blod nedarvet fra Frederiksborg, men som i hele deres Ydre bære Præg af det frederiksborgske Stod; thi det er det Særegne ved det frederiksborgske Stod og de Dyr, der ere udgaaede deraf, at de igjennem mange Generationer have beholdt en Censartethed i Nedarvingen, som man forgjæves skal søge hos fremmede, indførte ædle Racer. Det Samme gjælder i en endnu stærkere Grad om Hingstplagene; af dem har Betydeligt over Halvdelen været mere eller mindre blandet med frederiksborgskt Blod. Det er iøvrigt en Ting, der vil være de Herrer bekendt, at det frederiksborgske Stutteri fra ældre Tid har haft en ganske overordentlig væsentlig Indvirkning paa Landets

Hesteavl; og at den store Anseelse, hvori denne fra forlængs Tid har staaet, for en stor Deel grunder sig derpaa. Det vil ogsaa være i mange af de Herreres Erindring, at dengang det frederiksborgske Stutteri undergik den store, beklagelsesværdige Omformning, som skilte os ved en stor Mængde Materiale og gav os en heel Deel andet, som under visse Forhold og Omstændigheder kunde være blevet godt, men under Forholdene, som de have udviklet sig hos os, ikke er blevet til Nytte, var der iblandt det bortkastede Materiale en overordentlig stor Mængde af fortrinlige Dyr, som kunde have været anvendte til blivende Nytte og Gavn for Landet.

Nu spørge der, mine Herrer! om man skal blive ved med denne Virksomhed eller ikke. Det falder af sig, at jeg ifølge den Stilling, jeg hidtil har indtaget overfor Stutteriet og dets Virksomhed her i Landet, ligesom vil komme til at udtale som min Mening og som det Usfkelige, at Stutteriet maa vedblive; men jeg beder dem, mine Herrer, ikke i denne min Stilling at see Noget, som præjudicerer overfor Sagen selv, thi selv om jeg ikke havde staaet i den Stilling til Stutteriet, hvori jeg har staaet, vilde jeg — jeg siger det aldeles usforbeholdent — være kommen til den selsomme Slutning, som vor ærede Indenrigsminister igaar paa en smuk og forstandig Maade udtalte som den frederiksborgske Hests Betydning overfor vort Lands Hesteavl. Det er en given Ting, at i ethvert Land, hvor Agerbruget har gjort et stort Opsving, vil Hesteavlen, efterhaanden som Agerbruget gaaer frem, Kornavlen tiltager, og de tørre og magre Enge aftage, mere og mere eensidig blive rettet paa Frembringelsen af store, stærke, gode, men ogsaa grove Heste, og jeg anseer det ikke for betydningsløst og unødvendigt, men ligesom for ønskeligt og nødvendigt, at der ved Siden af denne Retning, som maa og vil gjøre sig gjældende her i Landet, naturligtvis allermeest i Jylland, bestaaer et Stutteri af en ædel, stærk og kraftig Race, der forøvrigt, hvad de nationale Forhold angaar,